

jo i Februar, og at den Opgave vil lykkes os at faa Oplyſninger om, hvorledes Tanken vokſer frem der, og der ſaa kan blive en vis Forſtaeſe med Henſyn til de Strid, man ſkal gøre. Jeg ſiger at jeg haaber her, at der ſkulde ſke en Begyndeſe til en ny Skandinaviſme, hvilken jeg vilde betegne ſom Fredſkandinaviſmen i Modſætning til den Krigſkandinaviſme, ſom vi hidtil have kendt; den Krigſkandinaviſme, ſom maatte har fundet ſit stærkeſte og ſit ſtyggeſte Udtryk i den Udtaleſe, der faldt fra Erkebiſkop Guſtav Trolle paa Herredagen i Uppsala 1520 kort før det ſtokholmiſke Blodbad, da han ſagde, at vi Danſke, Noerſke og Svanſke ere af eet Blod og tale ſamme Sprog, og at vi tilſammen kunne blive en Rædſel for Europa. Nej, lad os i Stedet for „Rædſel“ ſige „Beſignelſe“! Lad os begynde paa en ny Skandinaviſme, hvor de 3 nordiſke Riger komme i en virkelig Forſtaaeſe og tilſammen ſøge at virke til Beſignelſe for det øvrige Europa.

Dermed ſkal jeg tillade mig at anbefale Rædſættelſen af dette Udvalg, ſom jeg kunde onſke populært at betegne ſom „Fredsudvalget“.

Rosen: Da jeg forleden Dag fandt det foreliggende Forſlag paa min Plads, troede jeg, at det virkelig ſkulde være en alvorlig Sag, vi her ſkulde forhandle om. Da jeg imidlertid i Dag har hørt, hvorledes den ærede Forſlagsſtiller indledede ſit Foredrag, blev jeg næſten friftet til at tro, at det hele egentlig ikke var rigtig Alvor, men at det kun ſkulde være for at viſe, at vi og ſaa vilde være med i de Beſtræbelſer, ſom den ærede Forſlagsſtiller jo i mange Aar har hengivet ſig til. Jeg kan ikke rigtig begribe, at nogen ſkulde være af en anden Mening end den ærede Forſlagsſtiller med Henſyn dertil, at det maa være alles Beſtræbelſe at ſøge Stridigheder mellem Nationerne udjævne paa den nemmeſte og paa den fredeligſte Maade. At man her til Lands, baade vor Regering og vi alle, ere af den Mening, har viſt ſig tidligere, ved at man har ſøgt at opnaa og virkelig har opnaaet Voldgift i ſaadanne Sager, ſom ere komne frem mellem 2 Stater, mellem os og en anden Stat. Men jeg tror ikke, at vi ſkulde være i Stand til at bidrage til at faa en vedvarende Traktat med nogen ſom helſt Stat, ſelv ikke med Sverige-Norge, ſom den ærede Forſlagsſtiller jo ſidſt omtalte. En ſaadan vedvarende Traktat holder jeg for ganſke umulig. Og ſelv om man kunde opnaa dette, hvad vilde der ſaa derved være op-

naaet. En Traktat! Det er jo det beſyn- derlige ved Traktater, at i det Øjeblik, man ikke ſkulde kunne enes om en ſaadan Traktat, ſaa river man den i Stykker; ſaaſnart Krigen udbryder, er Traktaten forſvunden, og hvad kunde det alſaa hjælpe, at man ſlutter vedvarende Traktater om en ſaadan Voldgift? Naar der kommer et Stridspunkt mellem 2 Stater, gør man ſig forſt Umage for at udjævne det ved Forhandling, og kan man enes om Voldgift, er det ſelvfølgelig en Vej, man gerne ſaar ind paa, og det ville vi jo ogſaa gøre, hvad jo vor højtærede Udenrigsminister nylig erklærede ſig villig til i alle paakommende Tilfælde. Jeg kan derfor ikke ſe, at der kan opnaas noget ved dette Forſlag. Men jeg har været meſt forundret over, at netop den højtærede Forſlagsſtiller vil have et Udvalg nedſat til at gøre formaalſtjenlige Forſlag til at opnaa en ſaadan Voldgiftstraktat. Der er jo i dette Ting ganſke ſimpelt ikke et eneſte Medlem, der vil være mere ſikket til at komme frem med ſaadanne Forſlag end det ærede Medlem, ſom jo i mange Aar har beſtæftiget ſig med denne Sag, og ſom lige har fortalt os, at han har overværet Fredskongresſer og lignende Forſamlinger ſaa godt ſom nogen, og ſom har hørt om dette Forſlag alle de udmærkede Mænds Mening, ſom overhovedet eksistere i dette Sag, kunde jeg næſten kalde det. Thi jeg tror ikke, at der kan findes 11 Medlemmer i denne Sal, ſom kunne gøre formaalſtjenlige Forſlag om ſaadanne vedvarende Traktater om Voldgift, det tror jeg ikke; det ville viſnok alle være enige med mig i. Jeg tror derfor ikke, det vilde være fornuftigt at nedſætte et nyt Udvalg her, efter at man har nedſat ſaa mange Udvalg, ſom ikke have fremmet deres Sager ſaa meget, at de ikke ſkulde have nof at beſtille, og ſaaledes at vi ſkulde kunne beſtæftige os med dette fuldſtændig orkeſløſe Forſlag i den Form, hvori det foreligger. Jeg agter at ſtemme mod dette Forſlag og venter, at ret mange ville gøre det ſamme. Jeg maa fraraade at ſtemme for det.

Forſlagsſtilleren (Bajer): Jeg haaber, at det ærede Medlem, ſom nu ſatte ſig, ikke har villet udſlynge en Fornærmelſe imod mig. Det kunde opfattes ſaaledes, naar han mente, at det var ikke en alvorlig Sag, at der ikke var rigtig Alvor i mit Forſlag; men jeg kender det ærede Medlem ſaa godt, at jeg tror, det kun var en uheldig Talemaade, en „behagelig Spøg“ maatte. Det ærede Medlem ſagde, at han jo ikke var af anden Mening end jeg, han elſkede Freden, han var en Fredsven. Han udtalte det